

Álltam –, ahogy a vonat kigördül
Az állomásról. Először a síneket
Fürkészttem. Se vér, se csontszilánk.

Üres volt a peron. A csomagjaink
Kupacban álltak a biztonsági sáv
Mögött, akár egy sírdomb vagy egy
Jelentőségét vesztett isten
Emlékműve. Nem éreztem
Félelmet, csak valami végtelen
Szomorúságot. Elengedtem
A létrafokot. Zuhantam. Tudtam,
Hogy a lányom hazaért. Biztos
Voltam benne, hogy hazajutott a lányom.

Mozgó Világ, 2016/1.

Iancu Laura

ÉJSZAKA A GYERMEK

Éjjel öregednek a fák,
amikor hallani a gyermekkor
jaját. Hallani, amint
vetkőztetik a lágerben a rabokat,
Rómába viszik egyiket-másikat,
és fejük helyére akasztják a glóriát.

Fényben érkezik a tél is ide,
hideget költ,
mintha csak madár volna.
Az éjszakai halálban nem látszik,
hol lakott a lélek és hová a sietség.
Mintha csak takarót húzna magára,
hogy többé már ne fázzék.

Vigilia, 2016/1.